

تحولات شرکت هفت تپه

و سنت‌های کارگری

صدای انترناسیونالیستی

بدنبال مرگ رئیسی جلاد، بورژوازی اسلامی یک کمپین تبلیغاتی راه انداخت مبنی بر اینکه رئیسی و دولت او یک دولت عدالتخواه و حامی کارگران بوده است. در این تبلیغات اظهار داشتند که در دولت رئیسی کارخانجات و صنایع که در حال ورشکستگی و بسته شدن بودند به همت و تلاش دولت رئیسی، دوباره چرخ صنعت صنایع بحران زده چون هفت‌تپه، هپکو، کشت و صنعت مغان و غیره شروع به چرخیدن کرده و کارگران را از بیکاری دسته جمعی نجات داده است و اعلام کردند آمار واحدهای راکد و نیمه فعال که توسط دولت رئیسی به چرخه کار و فعالیت برگشتند به چیزی حدود ۸۷۷۰ واحد می‌رسد^۱.

این یک واقعیت انکار ناپذیر است که به دنبال سرکوب مبارزات پر شکوه کارگری سال ۱۳۹۷ گرایش بسیار ضعیفی در میان کارگران هفت‌تپه شکل گرفت که به حل معضلات کارگری از طریق طبقه حاکم متوهم بود.^۲ این توهم‌پراکنی توسط جناح موسوم به اصولگرا تحت عنوان «عدالت خواهان» که در راستای اهداف این جناح و

اخبار بان

^۱مبارزات پر شکوه کارگری سال ۱۳۹۷ بخصوص مبارزات کارگران هفت‌تپه و گروه ملی صنعتی فولاد به تفصیل در کتابچه «درس‌هایی از اعتصابات و مبارزات کارگری و وظایف انترناسیونالیستی» مورد بررسی قرار گرفته است و کتابچه را میتوان از سایت صدای انترناسیونالیستی دانلود کرد.

همچنین نیروهای امنیتی بود، در صفوف کارگران پیش برده می‌شد که بیشترین ضربه را به اتحاد طبقاتی کارگران وارد می‌کرد.

کمپین تبلیغاتی «عدالت خواهان» به چند سال قبل برمی‌گردد. بخصوص در جریان سیرک انتخاباتی ریاست جمهوری سال ۱۴۰۰، جناح اصولگرا سعی کرد تمامی مشکلات را به گردن جناح رقیب (اصلاح طلبان) بیندازد و در این راستا نهادهایی چون بسیج دانشجویی عدالت خواه در جریان کمپین تبلیغاتی رئیسی وارد صحنه شدند تا بخشی از کارگران را به کمپین تبلیغاتی رئیسی بکشانند. بطور مشخص در رابطه با هفت تپه، مبارزات کارگری هفت تپه را به زائده‌ای در رقابت‌های جناح‌های بورژوازی تبدیل کنند. اگر چه موفق نشدند اما کاملاً بی نتیجه نیز نبودند. حداقل توانستند به جای خواست‌ها، اهداف و شعارهای کارگری، شعارها و اهداف ضد کارگری و مذهبی را وارد اعتراضات کارگری کنند و توهم به جناح اصولگرا را دامن بزنند. همین مسئله به شکل ضعیف‌تر در رابطه با دیگر صنایع برای مثال هپکو نیز به کار برده شد.

در تداوم کمپین «عدالت خواه» جلوه دادن دولت رئیسی و در جریان سیرک تشیع عزاداری رئیسی در تهران، ماشین تبلیغات بورژوازی به سوگواری کردن کارگران و فعالین کارگری تاکید می‌کرد و گروهی از کارگران هفت تپه، هپکو و غیره را نشان می‌داد که در مراسم عزاداری رئیسی شرکت کرده بودند. در جریان این شو تبلیغاتی

محمد خنیفر و مسلم چشمه خاور به عنوان فعال کارگری معرفی شدند که سمبل عزادار شدن کارگران قلمداد شدند. این یک واقعیت است که در جریان اعتراضات کارگری سال ۱۳۹۷ آنها در صف اعتراضات قرار داشتند و جزو نمایندگان کارگری محسوب می شدند و حالا عزادار یک جنایتکار شده بودند، اما آنها از سال‌ها پیش به آن جنایتکار پیوسته بودند و به عنوان ابزاری در دست طبقه حاکم بودند.

در تاریخ جنبش کارگری، همیشه انسان‌های حقیری پیدا شده‌اند با وجود آن که خود کارگر بوده‌اند اما بر علیه منافع کارگران و در راستای منافع کارفرما و دولت بورژوائی فعالیت کرده‌اند. در جریان مبارزات کارگری، کارگران هفت‌تپه در سال ۱۳۹۷ رضا رخشان و فریدون نیکوفرد این نقش را ایفا کردند. چند سالی است نیز محمد خنیفر و مسلم چشمه خاور در این نقش ظاهر شده‌اند.

خنیفر با خواری و زبونی مبارزات پر شکوه کارگری و قدرت طبقاتی کارگران بخصوص در سال ۱۳۹۷ را فراموش می کند که با اتحاد و مبارزات خود و از زمین طبقاتی کارگران، زمین را زیر پای بورژوازی لرزاندند. او با چاپلوسی رئیس قوه قضائیه که برای ده‌ها کارگر و از جمله وکیل کارگران هفت‌تپه تعقیب قضایی صادر و در دستگاه امنیتی برای کارگران پرونده سازی می کرد، تکیه‌گاه کارگران هفت‌تپه قلمداد می کند:

"هفت تپه روزهای آخر عمرش را می گذراند و کارگانش در آستانه بیکاری بودند؛ رئیس جمهور با شعار حمایت از تولید، به میدان آمد و ساعت ها پای درد دل کارگران نشست و پرونده ای که از دوره قوه قضاییه به آن ورود کرده بود، در دوره ریاست جمهوری به سرانجام رساند. رئیس جمهور، تکیه گاه کارگران هفت تپه بود."^۳

او با بغض در گلو، ادعا کرد که همه کارگران گریانند، عزادار هستند و با وقاحت تمام به دروغ اعلام کرد که کارگران هفت تپه رئیسی را منجی خود می دانستند:

" غم از دست دادن این رئیس جمهور مردمی برای کارگران بسیار سنگین است چرا که از جنس مردم بود. آیت الله رئیسی بارها پای درد دل کارگران هفت تپه نشست و رفع مشکلات و دغدغه های آنها را در اولویت کاری خود قرار داده بود به طوریکه کارگران هفت تپه او را منجی این شرکت می دانند... همه کارگران بغض در گلو دارند و گریانند و کارگران در گوشه گوشه شرکت زانوی غم در بغل گرفته اند."^۴

^۳ [خبرگزاری تسنیم](#)

^۴ [خبرگزاری ایرنا](#)

دروغ‌ها و تملق‌گوئی‌های مشمئزکننده و اینکه کارگرانی تا این حد در ذلت به تملق‌گویی جانیان و استثمارگران می‌پردازند ربطی به کارگران هفت تپه ندارد. بخش عظیمی از کارگران هفت تپه به این‌ها در چشم «آدم فروش‌های ضد کارگر»، «ننگ هفت تپه»، «نوکر امنیتی‌ها»، «دروغگو و فاسد» و غیره می‌نگرند.

موضوع صرفاً طرفدار حاکمیت شدن ۲ تن از کارگران که زمانی نماینده کارگران بودند یعنی صرفاً در مقطع مشخصی بودند، نیست بلکه مسئله بر سر زمینه‌های شکل‌گیری چنین معضلاتی و شیوه برخورد به آن در سنت‌های کارگری است. در تاریخ جنبش کارگری همیشه کارگرانی بوده‌اند که با چرخش و خیانت به منافع طبقاتی خود، به مثابه ابزاری در دست طبقه حاکمه، در خدمت نیروهای امنیتی بوده‌اند، اما جنبش کارگری نیز ابزارهای لازم در سنت مبارزاتی خود برای مبارزه با چنین شرایطی را داشته است.

یکی از سنت‌های مهم در جنبش کارگری سنت شورایی است که در مقابل تفکر پارلمانی شکل گرفت. در تفکر پارلمانی، در بهترین حالت نماینده‌ای برای چندین سال انتخاب می‌شود و انتخاب‌کنندگان چک سفید امضاء شده برای او صادر می‌کنند تا هر تصمیمی خواست بگیرد بدون اینکه به انتخاب‌کنندگان خود حساب پس

بدهد. در حالیکه در سنت شورایی، نمایندگان (فرستاده گان یا منتخبین)^۵ نه برای چندین سال بلکه فقط برای پیشبرد وظیفه بخصوصی انتخاب می شوند و تنها پس از مشورت با انتخاب کنندگان خود می توانند اظهار نظر کنند و هر لحظه انتخاب کنندگان به هر دلیلی اراده کنند، می توانند نماینده (فرستاده) را با نماینده (فرستاده) دیگری جایگزین نمایند. در واقع آن نمایندگان (فرستاده گان یا منتخبین) نماینده (فرستاده) کارگری مقطع مشخصی بودند و مادام العمر نماینده (فرستاده) کارگری محسوب نمی شوند. به شرح یکی از موارد تاریخی که نماینده (فرستاده) پس از مشورت با انتخاب کنندگان خود رای را صادر می کرد اشاره می شود.

"نمایندگان (فرستاده گان کارگری) انقلابی برلینی «اوبلوت» (Obleute) برای مذاکره و احتمال پیوستن به حزب جدید نمایندگان (فرستاده گانی) به کنگره فرستادند. از اتفاقات عجیب این مذاکره آن بود که اکثریت هفت

^۵ متأسفانه در زبان فارسی هم برای delegate و هم برای representative از واژه «نماینده» استفاده می شود که ابهام آفرین است. در صورتی که اولی برای شوراهای کارگری است و دومی برای نمایندگی در پارلمان. شاید برای این تمایز در زبان فارسی بهتر است زمانی که نماینده نوشته می شود آنرا به شکل نماینده (فرستاده) نوشته شود، فرستاده بهتر از واژگان «روانه شده» و «فرسته» مفهوم delegate را به فارسی می رساند.

نماینده (منتخب) فرستاده شده، خود را نماینده کارخانه‌هایی می‌دانستند که در آن کار می‌کردند، رایی که آنها در مورد مسائل ویژه می‌دادند، فقط بعد از مشورت با محل «کارشان»، که به نظر می‌رسد در حال حاضر جمع شده‌اند، بر اساس نوعی سیستم تناسبی، رای خود را در مورد موضوعات خاص به صندوق می‌اندازد.^۶

در جریان اولین کنگره سراسری شوراهای کارگران و سربازان در آلمان در حالیکه ۲۵۰ هزار کارگر رادیکال در بیرون کنگره تظاهرات می‌کردند، از مجموع ۴۸۹ نماینده (فرستاده) تنها ۲۰ نماینده (فرستاده) متعلق به اسپارتاکیست‌ها و کمونیست‌های انترناسیونالیست بود، حتی روزا لوکزامبورگ و کارل لیبکنخت اجازه نداشتند در این جلسه حاضر شوند تا حضار را مورد خطاب قرار دهند.

"اولین کنگره ملی شوراهای کارگران و سربازان در شانزدهم دسامبر در برلین تشکیل می‌گردد. در حالیکه ۲۵۰۰۰۰ کارگر رادیکال در بیرون تظاهرات می‌کردند و بر ۴۸۹ نماینده (فرستاده) فشار می‌آوردند (از این نمایندگان (فرستادگان) ۱۰ نفر به اسپارتاکیست‌ها تعلق داشت و ۱۰ نفر به

^۶ کتاب انقلاب آلمان، از سایت صدای انترناسیونالیستی میتوان کتاب را دانلود کرد.

کمونیست‌های انترناسیونالیست آلمان) روزا لوکزامبورگ و کارل لیبکنخت اجازه نداشتند در این جلسه حاضر شوند تا حضار را مورد خطاب قرار دهند(به این بهانه که آنها هیچ ماموریتی نداشتند).^۷

تنها با توسل به مکانیسم جایگزینی در سیستم شورایی بود که نمایندگان (فرستادگان) انقلابی جایگزین نمایندگان (فرستادگان) ضد انقلابی شدند و کارگران کمونیست توانستند نمایندگان (فرستادگان) در شوراهای کارگران و سربازان داشته باشند.

کارگران هفت‌تپه در حافظه تاریخی خود مبارزات پرشکوهی را دارند. اعتراضات کارگری پائیز ۱۳۹۷ و در راس آن اعتراضات کارگری هفت تپه توانست خانواده‌ها را به خیابان بیاورد، مردم محلات را به خیابان بکشاند، زنان از حاشیه اعتراضات به متن اعتراضات کارگری کشانده شدند. زنان نه تنها نقش فعالی در اعتراضات کارگری ایفا کردند، بلکه تا حد سازمانده و سخنران اعتراضات و اعتصابات کارگری ارتقاء یافتند.

وقتی کارگران اعتراضات کارگری را به داخل شهر کشاندند تا حمایت مردمی و محلات را جلب کنند، فرزندان کارگران (کارگران آینده) با گامهای استوار در

^۷ منبع ۶

صف اول تظاهرات حرکت می کردند. فرزندان کارگران با پدران و مادران خود اعلام همبستگی طبقاتی می کردند و پلاکاردهائی چون "فرزند کارگرانیم، کنارشان می مانیم" در دستان خود داشتند.

خیابان، محله و کارخانه به محل بحث و گفتگو، حتی جدل تبدیل شده بود. وقتی محل کار، خیابان به مجمع عمومی کارگری تبدیل می شود، وقتی تمام کارگران شانس و فرصت آن را پیدا می کنند که در رابطه با تداوم اعتراضات کارگری اظهار نظر کنند، آن موقع کارگران رادیکال از موقعیت بهتری برخوردار خواهند بود. در چنین شرایطی ماهیت ضد کارگری کسانی چون خنیفرها در معرض دید عموم قرار می گیرد و قادر نخواهند بود گرد و خاک بر پا کنند بلکه عملکرد منفورشان مورد نفرت کارگران قرار خواهد گرفت و کارگران، کارگران رادیکال را به عنوان سخنگو یا نماینده (فرستاده) خود انتخاب خواهند کرد.

بخصوص در شرایطی که هنوز مبارزه طبقاتی شکل تهاجمی به خود نگرفته تا کید بر مبارزه مستقل پرولتری و از زمین طبقاتی پرولتاریا و مجامع عمومی کارگری ضروری است. فاکتورهای ذکر شده، بخصوص ارجاع به سنت کارگری منجر می شود تا معترضین با آگاهی جمعی به اعتراض خود ادامه دهند و این مسئله در روند خود نه تنها باعث می شود تا اعتراضات روز به روز رادیکال تر شود بلکه باعث رشد آگاهی طبقاتی کارگران نیز خواهد شد، چیزی که منجر به تشدید مبارزه طبقاتی

خواهد شد. همین شیخ مبارزه طبقاتی است که بورژوازی بیش از هر چیزی از آن وحشت دارد، بخاطر آن که مبارزه طبقاتی در روند تکاملی خود منجر به انهدام انقلابی نظام سرمایه داری خواهد شد.

اکبری-جوادی

۲۷ تیر ۱۴۰۳

#کمونیست_چپ

تماس از طریق تلگرام :

[@internationalists](https://t.me/internationalists)

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (توییتر سابق):

https://x.com/int_voice

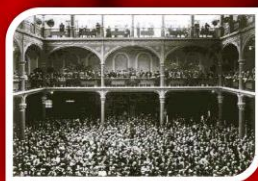
صدای انترناسیونالیستی منتشر کرده است!

درسهائی از اعتصابات
و مبارزات کارگری و
وظایف انترناسیونالیستی

صدای انترناسیونالیستی

تسخیر کارخانه یا
تسخیر قدرت سیاسی؟

صحنه ای از اعتراضات کارگری کارخانه فیات در سال ۱۹۲۰

صدای انترناسیونالیستی

مبارزات کارگران گروه ملی فولاد
و ضرورت حمایت طبقاتی

فرار پامپس تندخو از پتال سلف کارگران فولاد در سال ۱۳۱۷

صدای انترناسیونالیستی

منشور مطالبات حداقلی یا
منشور مهار مبارزه طبقاتی

صدای انترناسیونالیستی